

O kráse...

Prežívame mesiac október, a ten ako sme si už povedali, svätá Cirkev zasvätila Panne Márii Ružencovej. Spievame mariánske piesne a medzi inými máme i tento nápev: „Celá krásna si Mária...“ Zamyslime sa preto na chvíľu nad „krásou“, ktorá je ozdobou Božej matky i všetkých svätých. Podľa filozofov sú tri druhy krásy: fyzická krása, teda krása ľudského tela, krása rozumová alebo inak estetická, a krása mravná a duchovná. A platí tu samozrejme, že medzi jednotlivými druhmi krásy je až priepastný rozdiel.

Fyzická, telesná krása, je viazaná na stav ľudského tela a preto je krehká, i ľahko pomimutelná: môže byť a zrazu nebyť, byť krásnym a krásnou nejaký čas a potom príde zraňujúci zlom, kvôli chorobe či starobe, predvídane alebo nečakane sa upadne zrazu do jej opaku. Preto tento druh krásy básnici a filozofi vždy nazývali výrazom „klamlivá“ „spanilosť je klamlivá a krása je márnosť“, (Prísl 31, 30.) Je klamlivou a nespoľahlivou, lebo vytvára ilúziu, že ona – fyzická krása bude večná, nemeniteľná, dostatočná sama od seba, ale žiaľ opak je pravdou. Kedysi už dávno, múdri ľudia, aby opísali túto jej vlastnosť, vymysleli príbeh o sirénach: tie boli nádherné mladé ženy, ktoré svojím spevom učarovali námorníkom a stále viac a viac ich priťahovali ku sebe, až tak, že napokon stroskotali na morských skalných útesoch.

Krása Nepoškvrnenej Panny Márie, je krásou na najvyššej úrovni. Je to krása z vnútra, vytvorená zo svetla, zo súladu, z dokonalej zhody medzi skutočnosťou a predstavou, ktorú mal Boh, keď stvoril ženu. Je ženou Evou v jej plnej žiare a dokonalosti. Keď sme sa zastavili pri kráse Panny Márie, skloňme na chvíľu náš zrak späť na zem a pozrime sa, čo my ľudia robíme s týmto tiež darom Božím, ktorý voláme krásou. Táto téma boli veľmi blízka Svätému otcovi Pavlovi VI. a mal vždy o nej zmienku vo všetkých svojich príhovoroch na sviatok Nepoškvrnenej Panny Márie, ešte ako kardinál v Miláne. V jednom z jeho príhovorov počujeme tieto slová: „Kto by chcel vidieť odraz tých nádherných božských a ľudských lúčov krásy Madonny v našich dušiach, alebo v dušiach našich bratov a sestier, toho zabolí srdce, lebo vidí úplne inú scenériu. Toľko duší mladých chlapcov a dievčat, dokonca ešte detí, ktoré by boli inak krásne, žiariace najkrajšími čnosťami, nádhernou poéziou ducha, pohotovou silou k dobrým skutkom, ale sú hneď pošliapané, hneď poškvrené, zašpinené záplavou pokušení, ktoré už nedokážeme napraviť a doviest' do pôvodnej krásy. Naši chlapci, naše dievčatá, čo čítajú? Co pozerajú? O čom premýšľajú? Po čom túžia?... Koľko znesvätených duší, rozbitých rodín! Koľko ľudí, čo žijú dvojakým životom. Koľko lások, ktoré sa stali zradou! Koľko premrhannej ľudskej energie, práve v tejto spleti neporiadkov mravov a dnes už tolerovaných nerestí, a takejto exhibície vášne a nerestí“. Na prvý pohľad by sa mohlo niekomu

zdať, že my kresťania pohrdáme krásou, alebo máme z nej strach, keď na ňu myslíme v tom bežnom význame ako o nej všetci hovoria. Ale nie je to vôbec tak. Kniha „Pieseň piesní“, ktorú nájdeme vo Svätom písme, oslavuje túto krásu v neveste a ženíchovi. Aj ona, ľudská krása je z Božej dielne, je Božím stvorením, ba môžeme smelo povedať, že je samým kvetom celého materiálneho stvoreného sveta. Hovoríme ale, čo je veľmi dôležité, že táto krása má byť vždy krásou „ľudskou“, a preto má byť odrazom krásy duše a ducha. Nemôže byť jednoducho potlačená na úroveň akejsi čisto živočíšnej, zvieracej krásy, aby sa tak stávala nástrojom posadnutosti vášne a čistým prejavom akéhosi živočíšneho sex appealu. Toto znamená znevážiť ju, urobiť ju neľudskou.

Na túto vec, ohľadom ľudskej krásy je mnoho pohľadov, ktoré nie sú rovnaké, ani nesúvisia spolu. Mnohí z tých, ktorí vytvárajú verejnú mienku sa chovajú v tomto prípade, ako chlapci, ktorí hádžu kamene do výkladu, a keď sa im podarí rozbiť sklo, utečú preč a tvária sa, že nič neurobili. Áno, práve takíto sa snažia rozbiť všetky zábrany, uvoľniť všetky brzdy, a oslavujú potom ako víťazstvo modernej civilizácie každý nový a úspešný útok voči mravnej čistote a ľudskej prirodzenej hanblivosti a ostýchavosti. Kričia, že je to inkvizícia, volajú o upáleniach, hovoria o križiackych vojnách, hneď ako sa niekto odváži čosi namietat' a protestovať proti týmto nezdravým a hlúpym nehanebnostiam. Vzápätí si však umývajú ruky ako Pilát, alebo si roztrhnú tuniku ako Kajfáš, najmä zoči - voči hrozivým následkom kriminálnych činov, ktorých sa dopúšťajú a pre ktoré trpí alebo je do nich zapojená naša dorastajúca mládež, alebo naši chlapci a dievčatá. Nechceme skončiť toto naše zamyslenie so silným dojmom nepriaznivých skutočností. Je dôležitejšie uvedomiť si a vidieť, čo chce odo mňa a od nás kresťanov i ľudí dobrej vôle sám Boh v takejto situácii. Boh nás volá, aby sa prostredníctvom nás znovu rozžiari vo svete, zaskvel pred očami sveta ideál krásy, tej vznešenej a obdivuhodnej, krásy ktorá obohacuje a okrášľuje jedinečným spôsobom náš svet, ale je zároveň krásou ľudskou, ktorá ukazuje veľkosť a hĺbku krásy ľudskej duše a ducha, a pritom si zachováva rešpekt a zmysel pre zodpovednosť voči človeku a Bohu, voči ľudskému telu i duši, voči sexualite a sexu, voči žene i voči všetkému Božiemu stvoreniu.

Všetci môžeme urobiť niečo preto, aby sme odovzdali svet nasledujúcim generáciám a ľuďom, ako svet krajší, duchovne čistejší a vznešenejší, a to, ak nie inak, tak aspoň tým spôsobom, že cez okná našich očí a dverí našich zmyslov dovolíme vojsť len tej kráse, ktorá je naozaj **ľudská a povznášajúca**.

Mário Orbán

Starec

*Do lekárne
chodí vážiť slová
starec zábudlivý,
- vraj básnik.*

*Ešte jednu
báseň napísať,
- kľačí v modlitbách,
a prebehnúť sa pri mori,
a pohár skalického vína,
a vnuka hojdať
na kolene,
a zlatú svadbu osláviť,
a v básni
prosiť odpustenie
a všetkým dlhy odpustiť.*

*Ó zmiluj sa Pane,
nad hriešnym,
tú poslednú báseň
nech nezabudne
napísať.*

Amen.

Bohumil H. Chmelík

Čakanie na zmenu. Mám rád prirovnanie sviatosti krstu k pozvánke na oslavu. Takéto pozvanie nie je predvolanie. Dostať ho preto neznamená povinnosť, ale možnosť. Tak je to aj v prípade krstu. Otvára nám bránu do neba, je možnosťou vstúpiť do spoločenstva s Bohom, ale v nijakom prípade nás tam nasilu netlačí. To, či neskôr ponúknutú možnosť byť spasení využijeme, záleží len a len na nás. Boh už pri krste ukázal, že o našu spoločnosť stojí. Teraz je rad na nás, ako zareagujeme na pozvánku do neba. Boh nás nenaháňa, ale tak ako kráľ z podobenstva tejto nedele čaká na našu reakciu. Kráľ čakal, čo urobí ten, ktorý bol pozvaný na jeho hostinu. Podľa toho, čo čítame v evanjeliu, sa od pozvaných očakáva na prvý pohľad očividná zmena, podľa ktorej budú aj ostatní vidieť, kam ideme. Podobenstvo to prirovnáva k radostnému a slávnostnému svadobnému odevu, ktorý je výnimočný, nevšedný a ľudia si ho všimnú. Boh nám dal čas celého nášho života, aby sme našli odvahu a prostriedky na zmenu. Pozýva nás všetkých. Celé Ježišovo podobenstvo hovorí o tom, že hostina nie je iba pre vybraných, ale pre všetkých - zmenených. Tí, ktorí neboli ochotní túto zmenu urobiť, na hostinu nepatria. Počul som raz pred rokmi rozprávať o žene, ktorá mala v sekretári odložený lístok na luxusnú zaoceánsku loď. Bola to Slovenka pracujúca v Írsku, kde si ako pomocníčka zarábala v istej rodine, rozhodnutej cestovať do USA. A hoci lístok jej zamestnávateľia kúpili aj pre ňu, z akéhosi dôvodu sa nestihla nalodiť. Napriek tomu, že vlastnila platný lístok, loď odplávala bez nej. A tak dnes namiesto krásnych zážitkov ukazuje drahý tiket.

JAROSLAV IVANČO

Ignorancia

Neznalosť zákona neospravedlňuje, ale môže byť v istých situáciách ospravedlniteľná.

Ak nepoznám jazyk, nedohovorím sa v cudzine; ak nepoznám pravidlá súťaže, nemôžem vyhrať. O takom stave rozumu hovoríme ako o neznalosti.

Ak cudzí jazyk poznám, ale nepoužívam ho, alebo ak sa dokonale vyznám v pravidlách hry, a napriek tomu vo svoj neprospech podľa nich nehram, hovoríme o hlúposti.

Inými slovami...

Z pohľadu kvality života je menšou ujmou prežívať bez viery v Boha, ako v Boha veriť, a žiť, akoby nebol.

Max Kašparů „Inými slovami“

2

Nech si nikto z nás nemyslí, že láska nie je problém, ak o ľuďoch okolo seba zmýšľame iba priateľsky. Keď sme príjemní, nikomu sa nenatískame. Keď nikomu neubližujeme a každého necháme žiť. Keď máme všetko okolo seba usporiadané a dobre zabezpečené pod skleneným zvonom našej súkromnej sféry. Svojím dielom tak prispievame k obrovskej ľahostajnosti, vďaka ktorej zakrpatieva spolunažívanie nás, ľudí.

Ak chcem naozaj milovať, musím sa o tých druhých zaujímať: byť pozorný, vnímavý, vynachádzavý.

Najprv sa musím zaujímať o ľudí v mojej blízkosti, ktorí sú mi zverení, s ktorými žijem pod jednou strechou, s ktorými deň čo deň spolupracujem, s ktorými vedno kráčam životom.

Záujem o druhých ľudí ma vytrháva z mojej obmedzenosti. Nesmiem ho odmietat ani vtedy, ak sa tým narušia moje vlastné krásne plány, môj pokoj a pohodlie.

Záujem o druhých je ovocie pravej lásky. Môže byť ťažký a bolestivý, ale má aj úžasné výhody: Vnáša do života chuť a farbu a zavše, v šťastných okamihoch, pocit nesmiernej vďačnosti. Je v ňom závan raja.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Na budúcu nedeľu 19.októbra bude zbierka na misie

Sväté omše v 28. týždni Cezročného obdobia

14.X. utorok

18.00 + Štefan Stojkovič, manž. Anna

15.X. streda

18.00 + Anton Jurčovič, manž. Apolónia a rodičia

16.X. štvrtok – Duchovná obnova

18.00 zamyslenie, sv.omša, adorácia
+ Eva Ondrovičová

17.X. piatok – Duchovná obnova

18.00 krížová cesta a po nej sv.omša
+ Emília a Jozef Svrčkoví

18.X. sobota – Duchovná obnova

8.00 zamyslenie, potom sv.omša
+ Emil a Mária Slezákoví

18.00 modlitba sv.ruženca a čítanie zo života svätých

Upratovanie kostola č.d. 229 – 253

19.X. 29.Nedeľa Cezroč. obdobia

8.00 + Ján Stojkovič a rodičia
9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

13.X. pondelok sv. Maximilián. Biskup, sv.Serafín, rehoľník

14.X. utorok sv.Kalixt I., pápež

15.X. streda sv. Terézia od Ježiša, panna a učiteľka Cirkvi

16.X. štvrtok sv.Hedviga, rehoľníčka,

sv. Ignác Antiochijský, biskup a mučeník

18.X. sobota sv.Lukáš, evanjelista - sviatok

tajomstvo tvojho príchodu ku mne, i tajomstvo tvojej lásky, ktorou si mňa i všetkých miloval, aby sme mali život.

Už o niekoľko dní si budem kľakať, Bože, k tvojim jasliam a uvedomovať si, že prichádzaš do nášho života v podobe malého, nevinného, krásneho, Božieho dieťaťa.

Natoľko sa približuješ k človekovi, že sa ťa vôbec nemusí báť, prichádzaš ako dieťa, aby ťa mohol prijať.

A predsa budem, Bože môj, znova počúvať v Jánovom evanjeliu: „Medzi svojich prišiel a jeho vlastní ho neprijali, pretože viac milovali tmu ako svetlo.“

Je mi tak bôľne, Pane, zmocňuje sa ma pri tých slovách neistota a strach, keď si uvedomujem: Je možné, aby som viac miloval tmu ako svetlo?

Je možné, aby som ťa odmietol a nestál o tvoju lásku, o tvoj príchod, keď viem, že práve v tebe je plnosť života? Nedopuť, Bože môj, nedopuť v živote nikoho z nás, aj keď možno budeme prechádzať rozličnými situáciami, nedopuť, aby sme boli takí nerozumní, takí krutí k sebe samým, že by sme nestáli o tvoju prítomnosť vo svojom živote, že by sme nestáli o teba, o tvoju lásku, o tvoj život.

Klaniam sa, Bože, tvojej veľkej láske i tvojej prítomnosti tu, v dnešný večer.

S úprimným srdcom prosím nielen za seba, nielen za všetkých, ktorí sú tu, ale aj za celé mesto, za všetkých jeho obyvateľov, za všetkých tých, čo sa tak veľmi vzdialili od teba a ktorí ešte nepoznajú slobodu, radosť, plnosť života, ktoré plynú zo spoločenstva s tebou.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

MÚDRY SPRÁVCA *Človek, ktorý cestoval po Švajčiarsku, objavil jedného dňa na brehu pokojného jazera nádhernú, ale odľahlú usadlosť. Keď zabúchal na záhradnú bránu, otvoril mu prišiel postarší správca domu, ktorý ho srdečne pozval ďalej. Cudzincovi sa zdalo, že správca má úprimnú radosť z jeho príchodu. Previedol ho po celej záhrade a poukazoval mu, aké kvety pestuje.*

„Ako dlho tu už bývate?“ *spýtal sa cudzinec.*
„Je to už veľmi dlho,“ *odpovedal.* „Kof'kokrát sa váš pán za ten čas vrátil domov?“ „Štyrikrát“
„Kedy tu bol naposledy?“

„To už bolo dávno. Som tu takmer vždy sám. Len zriedka sa sem zatúla nejaký cudzinec a navštívi ma.“ „Napriek tomu udržujete záhradu v takom perfektnom poriadku,“ *povedal cudzinec.* „Všetko rastie a kvitne, ako by sa mal váš pán vrátiť už zajtra.“

„Nie, pane“ *zvolal správca,* „ja žijem v tom vedomí, že môj pán sa môže vrátiť už dnes!“

Plánuj tak, ako by sa mal Kristus vrátiť o desať rokov. Ži tak, ako by mal prísť o desať sekúnd.

Anonym

sv.Margita Mária Alacoque

16.október

Sv. Margita Mária Alacoque, rehoľníčka OVM (22. júla 1647 v Lauthecour, Francúzsko; † 16. októbra 1690 v Paray-le-Monial, Francúzsko)*

Po ťažkom detstve a dospievaní vstúpila v roku 1671 do kláštora rehoľníč Navštívenia Panny Márie. Začali sa u nej množiť extázy, za čo ju v kláštore podceňovali a zle s ňou zachádzali. Pán Ježiš jej v zjavení dal rozkaz zaviesť sviatok Božského Srdca (prvopiatkové pobožnosti). V tejto snahe ju podporoval Claude de la Colombiere. Prvá slávnosť k Božskému Srdcu sa odbavila až po jej smrti. Pápež Pius IX. zaviedol oficiálny sviatok Božského Srdca až v polovici 19. storočia. Za blahoslavenú bola vyhlásená v roku 1864, za svätú 13. mája 1920.

Srdce Ježišovo

Margita mala 24 rokov, keď požiadala o vstup do rehole Navštívenia Panny Márie. Keďže nevyňikala prirodzenými schopnosťami, často ju kritizovali a smiali sa jej. Predstavenú znepokojovali najmä mystické úkazy, ktoré sprevádzali život mladej Margity, preto jej rozkázala, aby si zapisovala všetko, čo sa robí v jej vnútri. Dôvod? Okrem iného aj to, aby mohla lepšie posúdiť duševný stav skromnej Margity. Hneď po príkaze, 27. decembra 1673, mala prvé zo štyroch veľkých zjavení. Uvidela Pána Ježiša a počula jeho slová: „Moje Božské Srdce tak vášnivo miluje ľudí, že už nemôže v sebe udržať plamene svojej horúcej lásky, ale žiada si, aby sa čo najviac rozšírili... Vymolil som si ťa ako priepasť nehodnosti a nevedomosti na uskutočnenie tohto zámeru, aby sa tým ukázalo, že všetko pochádza odo mňa...“

Sestry si mysleli, že sa pomiatla, dlho ju nebrali vážne. Ale ona pokorne niesla tento kríž a vytrvalo zjavovala svetu všetko, čo jej pán v štyroch zjaveniach povedal. Až po jej smrti sa rozšírila úcta k Božskému Srdcu a začali sa sláviť prvé piatky v mesiaci ako odpoveď na Ježišovu prosbu.

A ešte čosi: Margita zvestovala 12 prisľúbení Božského Srdca: „milosť potrebnú stavu, pokoj rodinám, potešenie v protivenstvách, ochranu v živote i smrti, požehnanie podujatí, milosť pre hriešnikov, horlivosť vlašným dušiam, horlivým dušiam dokonalosť, požehnanie prostredia, v ktorom si ho budú ctíť..., ale najmä udelí všetkým „ktorí cez deväť mesiacov každý prvý piatok vo svätom prijímaní sa k nemu blížia, milosť konečnej vytrvalosti a dosiahnutie sviatosti zomierajúcich, ktorá im bude istým útočiskom v poslednej hodine...“

Veríš týmto prisľúbeniam? Cítiš ich účinok na svojom živote? A čo vzťah k Eucharistii – tej prvopiatkovej, ale aj tej dennej?...

Pane, mladí túžia po láske. Cez sv. Margitu mi veľmi jasne hovoríš, že si tu a máš ma za každých okolností rád. Chcem už dnes na to pamätať. Amen.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku